

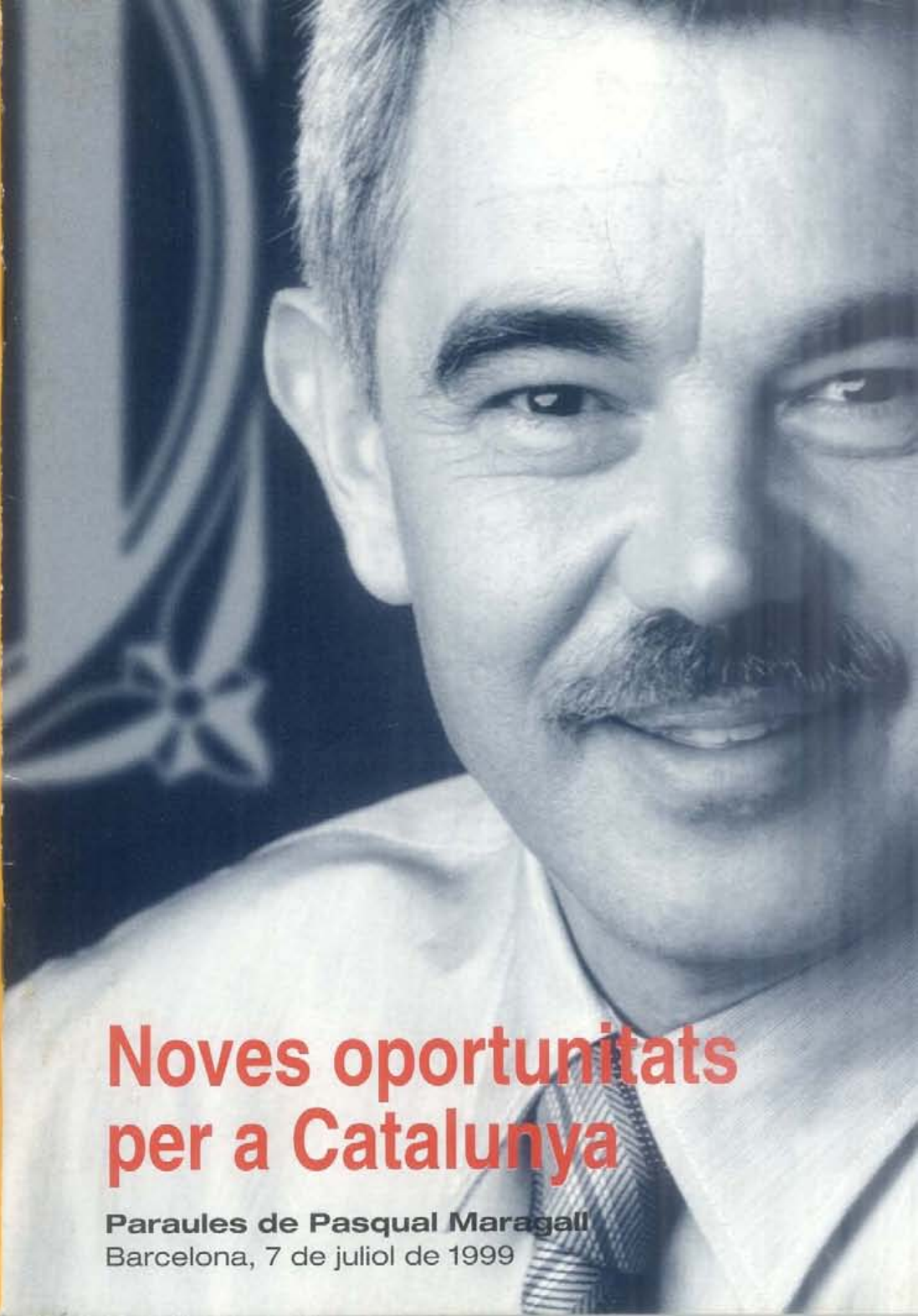

Ciutadans pel canvi

Maragall

*El canvi és la garantia
de noves oportunitats per a tothom.
Tenir esperança perquè Catalunya pot
ser un lloc millor. Amb la teua participació*
Pasqual Maragall

Ciutadans pel canvi
Consell de Cent, 323 baixos
08007 Barcelona
Tel. 93 215 41 81 / 93 272 38 38
Fax 93 272 38 42 / 93 495 54 43
email: maragall@canvi.com

A black and white portrait of Pasqual Maragall, a man with a mustache, wearing a suit and tie, looking slightly to the right with a gentle smile. The background is dark and out of focus.

**Noves oportunitats
per a Catalunya**

Paraules de Pasqual Maragall
Barcelona, 7 de juliol de 1999

NOVES OPORTUNITATS PER A CATALUNYA

**Paraules de Pasqual Maragall
Candidat a la Presidència
de la Generalitat de Catalunya**

Hotel Juan Carlos I, Barcelona
7 de juliol de 1999

A favor de la transparència

Bona nit. En primer lloc, els agraeixo molt, de debò, que siguin aquí: demostrin un interès pel que s'esdevindrà a Catalunya. Un interès que comparteixen amb una majoria de ciutadans del nostre país. Vostès han fet una aposta per la transparència i els ho vull agrair de debò. Quatre-cents empresaris catalans reunits avui aquí és una expressió de normalitat i vol dir que hi ha un desig de transparència.

Volem que la nostra campanya també es pugui finançar amb recursos aportats pels ciutadans. Però d'una manera oberta i transparent. Sense cap ànim de ser massa transcendent, els puc dir que el pas que avui donem és positiu per la normalització de la política. Tractaré de respondre les seves expectatives.

**Catalunya
espera molt
d'ella mateixa.
Hi ha una gran
expectativa que
no podem
defraudar.**

También hay entre nosotros algunos empresarios venidos del resto de España, sea por curiosidad, por interés o sobre todo por amistad: gracias redobladas. Intentaré hablar en un catalán que se entienda. Con buena voluntad nos entenderemos siempre.

El primer missatge és justament aquest: Catalunya s'ha de fer entendre dins i fora. Tractarem que ens entenguin els ciutadans d'aquí, els de les altres Comunitats Autònomes i els de la Unió Europea. El que ara tenim és, potser, massa publicitat i "autobombo" a dins, i poques explicacions sinceres i convincents cap a fora.

Però el que ara veiem és que Catalunya espera molt d'ella mateixa, de les seves possibilitats. Hi ha una gran expectativa que no podem defraudar. I per això sóc aquí. Perquè no tinc cap mena de dubte sobre les possibilitats del país; ni cap dubte, tampoc, sobre la decisió que vaig prendre ara fa un any.

Un país esplèndid

Tenim un país esplèndid i una capital magnífica que guanya tots els ratings internacionals: la medalla d'or del RIBA, el *Royal Institute of British Architects*; el premi de

Harvard de disseny; una bona posició a les classificacions de *Healey and Baker*.

Tenim un sistema de ciutats potent, unes empreses agràries competitives, uns sindicats moderns i unes classes mitjanes cultes i preparades. Potser, això és el més específic de la nostra situació social i de la nostra herència cultural, a les ciutats i al camp. Per tant, no es justifica el tremendisme, ni és raonable l'acritud quan s'estableixen comparacions amb altres autonomies.

Tenim en el territori, avui, el poder de decidir el 50% o més de la despesa pública. Encara que a Catalunya, la Generalitat, per diverses raons, no té el pes inversor que tenen altres comunitats autònomes.

Espanya arribarà, en cinc o deu anys, a una situació en la qual el 60% de la despesa es decidirà en territoris autonòmics i Catalunya -que està per sobre de la mitjana- podria ser que arribés al 70% d'autonomia financera. És a dir, al 70% de despesa decidida des d'aquí.

Hem d'acordar un objectiu, que he reiterat sovint, del 40-30-30 com a mitjana espanyola de repartiment de la despesa entre l'Estat (40%), les autonomies (30%) i els

**Tenim un
sistema de
ciutats potent,
unes empreses
agràries
competitives,
uns sindicats
moderns i unes
classes mitjanes
cultes i
preparades.**

**Ja saben que
sóc optimista
però també sóc
obstinat.**

**El pessimisme
metòdic i
l'acritud encara
donen pitjors
resultats.**

ajuntaments (30%). És possible i, fins i tot, és probable.

Però això s'aconseguirà amb tenacitat i amb imaginació, no pas amb pessigades ni amb amenaces. Ja saben que sóc optimista. Però també sóc obstinat. L'optimisme sense insistència a vegades esdevé una mica ingenu. Pot ser o es pot convertir en ingenuïtat.

I el pessimisme metòdic i l'acritud encara donen pitjors resultats. No aporten gaire i creen males vibracions dins i fora de Catalunya. Aconseguirem aquests objectius; no en tinc cap dubte.

Però els vull explicar què ha passat en aquest dotze mesos que portem des que vaig anunciar el meu compromís electoral i també vull explicar què pretenem que passi en els propers anys.

**Volem un país
que no divideixi
entre els que
tenen com a
llengua pròpia
la llengua
pròpia del país
i els que tenen
com a llengua
pròpia la
llengua comuna
de tots els
espanyols.**

Volem un país més participatiu, que no pot ser solament un concepte identitari com el que s'expressa en les emocions esportives o en altres ocasions de vibració col·lectiva. Sóc dels que vibren molt en aquestes ocasions. Ningú no ens pot prohibir aquest tipus d'emocions, però això no és suficient per desenvolupar un projecte de país. No en pot ser l'únic fil conductor.

Catalunya mereix molt més

Catalunya mereix molt més. Mereix allò que els altres esperen de nosaltres. És a dir, que sigui un país amic, un país amistós. Un país, per començar, amic dels seus ciutadans, que mereixen ser tractats d'una altra manera. Sense divisions entre els que s'adhereixen a una filosofia de govern i els que en discrepen. Un país que no divideixi entre els que tenen com a llengua pròpia la llengua pròpia del país i els que tenen com a llengua pròpia la llengua comuna de tots els espanyols.

Un país amic dels seus alcaldes i dels seus ajuntaments, a prop dels seus intel·lectuals i crítics; amic dels seus empresaris i emprenedors; proper als seus professionals i treballadors. Un país, en definitiva, que no sigui desconfiat.

Jo no aspiro a dir als catalans allò que han de fer. Jo no vull dir als empresaris catalans què han de fer. He tingut moltíssimes reunions amb empresaris del país. Ho saben bé, perquè són aquí. Amb la Cecot de Terrassa; amb el Gremi de Fabricants de Sabadell; amb els empresaris de Manresa; del Ripollès i del Berguedà; del Camp de Tarragona, dos cops: un a Reus i un altre a Tarragona, però en totes dues ocasions fent

**Jo no aspiro
a dir als
catalans
allò que han
de fer.**

Estratègia, consens i eficàcia Això és el que se'm demana. I la meva resposta és: d'acord.

ús del mateix llenguatge. Per cert, que Reus i Tarragona estan d'acord a crear una regió metropolitana, una àrea metropolitana que es dirà 'El Camp de Tarragona'.

També m'he reunit amb les Juntes de Regants de l'Urgell, del Segarra-Garrigues, del Canal d'Aragó i de Catalunya, de Pinyana i d'Algerri-Balaguer; i amb els regants del Ter. Amb els ramaders del Pallars, amb els empresaris de Granollers, d'Igualada, de la Garrotxa, de l'Empordà. Amb els porcsins d'Osona i de Lleida. Amb els propietaris de boscos del Bages i del Solsonès. Amb la Unió de Pagesos, que té empresaris i empresàries molt viables. Amb els representants dels sectors de la informàtica, de la indústria farmacèutica. Amb els executius de la petroquímica de Tarragona. Amb els vinaters del Penedès, els cooperativistes del Priorat, els hotelers de Lloret, els pescadors de Vilanova, de Blanes... No continuo perquè la llista seria molt llarga, és molt llarga.

Estratègia i consens

Tots aquests contactes m'han confirmat que aquest país necessita una estratègia, opcions estratègiques. No podem continuar amb improvisació, sense ordre ni concert, amb

esquixades interessades, però sense planificació i projecte previ. Les accions públiques i les privades que les acompanyen han de respondre a uns objectius estratègics de país.

I és imprescindible el consens. Un consens ampli. Els reitero que aquesta és justament una de les meves conviccions més rotundes. He dit estratègia i consens, i ara hi afegeixo eficàcia. És a dir: aconseguir els objectius. I també fer-ho amb eficiència. És a dir, aconseguir els objectius amb els mínims recursos. Això és el que se'm demana. I la meva resposta és: d'acord.

Per això he dit que el nou govern de Catalunya serà el govern de tots els catalans, perquè és exactament allò que els catalans, en aquest moment, esperen i reclamen. I que sigui un govern competent i eficaç. Aquesta eficàcia, l'aconsegurem si som capaços de posar en marxa la coordinació estratègica i operativa entre els territoris, els empresaris i el sistema educatiu. Poders locals, empresaris i escoles o universitats. És un esquema triangular fonamental. Les seves possibilitats són enormes.

Pensem, per exemple, en un assumpte central com és la negociació clàssica entre empresaris i treballadors. Avui, vostès ho

El nou govern de Catalunya serà el govern de tots els catalans

Els catalans reclamen un govern competent i eficaç.

Les comunicacions i els eixos territorials seran una prioritat del nou govern.

saben millor que ningú, el pacte social basat només en l'equació salari-benefici és molt poc viable. Les autèntiques taules de negociació són aquelles que permeten als sindicats, en un territori determinat, relacionar les seves demandes salarials amb la viabilitat dels projectes empresarials i amb el salari en forma de serveis. És a dir: els pactes territorials. Perquè els beneficis han de permetre fer front, significativament, a les demandes dels ajuntaments per finançar serveis eficients: serveis educatius, de formació professional, de comunicacions, de seguretat...

I si ens referim a la formació, és obvi que les empreses hi han de ser presents. Han de ser presents a l'escola per donar una direcció al tipus i la qualitat del treball necessari. Ara no m'estendré sobre aquest punt, però us podria donar compte, d'entre aquests contactes que he tingut, de la gran quantitat de persones que feien referència a aquesta qüestió. És una visió qualitativa que cal tenir en compte, molt particularment, pel que toca a la presència de les dones en el mercat de treball i en el mercat empresarial.

En això hi vull posar un èmfasi molt especial. Es tracta d'estimular i de respectar l'especialització o les especialitzacions locals,

però sobretot de crear xarxes de ciutats que siguin competitives i que formin part d'un sistema. Les accions públiques no han de ser unes gotes d'aigua llançades a l'atzar en funció de necessitats singulars per crear adhesions polítiques. Hi ha d'haver unes prioritats. I aquestes prioritats, per a mi, són clares: l'educació, els serveis, el territori, el paper de la dona, les noves oportunitats econòmiques i les xarxes d'infraestructures.

Inversions necessàries

Certament, totes aquestes prioritats demanen unes determinades inversions. Catalunya no ha estat prou previsora. Més ben dit, el seu govern no ho ha estat. En les ratios d'infraestructures, Catalunya no té el pes que la seva massa crítica exigiria. Les comunicacions i els eixos territorials seran, doncs, una prioritat del nou govern.

L'eix transversal s'ha acabat. Més ben dit: quasi s'ha acabat; no s'ha acabat del tot i ha quedat estret. I queden altres connexions pendents: l'Eix de l'Ebre, l'Eix Pirinenc. Són eixos que han d'acostar poblacions, que han d'ampliar mercats, tant pel treball com per l'ensenyament o per altres serveis socials. Olot i Igualada, avui mal enllaçades, han de

decidir la seva adscripció territorial. I ho han de fer sobre la base de bones connexions Igualada-Manresa i Olot-Ripoll-Vic.

En els darrers anys, les inversions en comunicacions s'han limitat, pràcticament, a les carreteres. Però s'ha demostrat un certa incapacitat per pensar en el futur i, a vegades, més aviat s'ha tractat de dur a terme grans obres per resoldre qüestions que poc hi tenien a veure. I penso en l'autopista de Manresa -tan buida- i en l'abandonament, en canvi, de l'Eix del Llobregat.

Ens cal una xarxa de trens que inclogui els tramvies lleugers a les àrees metropolitanes i un metro de Barcelona que de debò sigui "metro-polità".

I la xarxa ferroviària, què? Catalunya és un país que no té els trens que necessita. Ens cal una xarxa ferroviària forta per a les connexions que el mercat reclama, però també per garantir la mobilitat ciutadana. Una xarxa de trens que inclogui els tramvies lleugers a les àrees metropolitanes i un metro de Barcelona que de debò sigui un metro, sigui "metro-polità".

Però també les connexions amb la Cerdanya i França; la Manresa-Lleida; la Igualada-Martorell. Amb doble via, que avui només n'hi ha una. Les comunicacions rutes entre la Plana d'Urgell i el Port de Tarragona...

Els empresaris afectats ho tenen ben clar, i jo també. Les comunicacions s'han de resoldre d'un cop. Entre les planes de Lleida i el Port de Tarragona hi ha carreteres molt boniques, però molt poc eficients. El Penedès-Garraf, que es troba dins de la regió metropolitana de Barcelona, és el coixí entre les dues àrees metropolitanes, la de Barcelona i la de Tarragona, i s'ha vertebrar millor. Perquè està creixent a un ritme molt fort. Es tracta de configurar sobre bases realistes les àrees metropolitanes de Barcelona i de Tarragona, les xarxes urbanes de Lleida i Girona, de la Catalunya central, del Pirineu i de l'Ebre.

El nou govern de la Generalitat establirà en aquests territoris, en les set regions reals que existeixen a Catalunya, delegacions territorials que es coordinaran amb els ajuntaments. I s'ha de parlar encara, evidentment, de l'Eix costaner; el més potent de Catalunya i de tota la Península.

Catalunya ha de treure el màxim profit d'un triangle Madrid-Barcelona-València fort; fort i equitatiu. És a dir: que tots tres braços siguin iguals. Això és de gran importància; i que apunti de manera eficient cap al cor d'Europa. El creixement de Saragossa no fa més que enfortir aquesta estratègia.

Definirem estratègies pels aeroports de Reus, de Girona i els de muntanya.

Són situacions de competència que no constitueixen cap amenaça; ben al contrari, són una fantàstica oportunitat. Això vol dir que l'alta velocitat ferroviària i l'ample de via europeu han de connectar aquest triangle abans que altres xarxes competitives ens deixin fora de lloc.

No vull ser pessimista i no dic que estiguem fora de joc. Estic dient que sense les inversions necessàries, sense les infraestructures que hem de potenciar, no aconseguirem els nostres objectius. Hem de tenir un port potent a Barcelona i un port àgil a Tarragona, per competir amb els mercats globals i per ser la porta real del sud d'Europa.

La mateixa prioritat, o encara més, ha de tenir l'aeroport de Barcelona. Un aeroport que el Govern actual ha descobert fa poc, després d'una trajectòria una mica confusa sobre aquest tema; després d'haver tingut la temptació, fins i tot, d'iniciar una política de cert fre al seu desenvolupament. Sembla mentida que en aquesta qüestió estiguem igual que el 1992. Ens hem quedat allà. Mireu les tones mètriques de *cargo*, que és l'element més creixent dels aeroports a tota Europa en aquest moments: està encallada des de fa quatre o cinc anys a 80.000 tones. Això no passaria mai en una empresa. És impossible d'imaginar com

pot succeir això. Una demanda disparada i una oferta que espera tranquil·lament, amb el seu límit cobert, ben cobert, és clar...

Caldrà definir unes estratègies específiques també per als aeroports de Reus i Girona i per als aeroports de muntanya, que tenen més possibilitats de les que s'aprofiten actualment. En aquest terreny, com en tots els altres, tindrem molt en compte, molt particularment, la diversitat de les prioritats estratègiques que tenen els territoris de Catalunya. L'aeroport de Reus no és igual que el de Girona. Igual com les universitats de Lleida i Girona i la Rovira Virgili no han de ser l'expressió de decisions centralitzades. Els territoris han d'expressar la seva voluntat de futur. Aquesta diversitat portarà a una gran creativitat i farà encara més patètics els intents de confrontació que hem viscut.

No es pot posar Catalunya contra Barcelona ni Barcelona contra Catalunya. Ja saben que això ha perjudicat el conjunt del país, això ha fet mal.

No estem parlant, quan parlem de totes aquestes inversions i d'aquestes infraestructures, d'impossibles, sinó de propostes que hem mesurat i que hem calculat. I us dic que tot això que he anat exposant, en un termini que s'ha d'estudiar i en un termini que no és immediat -encara que algunes coses han de ser immediates-, es pot fer.

No es pot posar Catalunya contra Barcelona ni Barcelona contra Catalunya. Això ha perjudicat el conjunt del país.

La nostra experiència, garantia d'eficàcia

És trist haver-ho d'admetre, però des de les inversions de 1992, no hi ha hagut cap altre període inversor important a Catalunya almenys en termes que fossin mínimament comparables amb aquell període. Les estadístiques canten en aquest sentit. I això que els Jocs Olímpics no tenien, almenys d'entrada, el favor de tot-hom. Però finalment el van tenir i, per tant, passem aquesta pàgina...

**Les arques són
buides però
pitjor estàvem
quan vam
entrar a
l'Ajuntament de
Barcelona.**

Vostès es poden preguntar d'on sortiran les misses, d'on sortiran els diners per a tot això. Les arques són buides, prou que ho sabem. Doncs bé, pitjor estàvem quan vam entrar a l'Ajuntament de Barcelona. I alguns dels presents aquí ho saben per experiència pròpia. Ningú no pot negar que la transició ha estat considerable.

Hem de fer a Catalunya, a tot Catalunya, el que ja s'ha fet a Barcelona, a Girona, a Sabadell, a Terrassa i a tantes altres ciutats. Però tots d'acord. Les dues bandes de la plaça de Sant Jaume, per començar.

Treballarem en la direcció adequada per reforçar l'operativitat de la magnífica xarxa

de ciutats que té Catalunya. Això que els experts avalen com l'única resposta possible al caos i als costos immensos de la ciutat difusa. Perquè ara està sorgint una ciutat difusa que ocupa els sòls que eren forestals o agraris amb urbanitzacions amb pocs serveis. Moltes cases adossades, però fora dels nuclis rurals; urbanitzacions penjades d'un fil que no disposen dels serveis de qualitat urbana imprescindibles. És un sistema que suposa un consum immens de territori i que fa inviables la majoria dels serveis públics. Des de la seguretat a la recollida de les escombraries o el transport. I es podria haver fet d'una altra forma.

Nosaltres hem consultat els geògrafs, els urbanistes, els economistes... i ens diuen com es poden trobar solucions a un desgavell que malmet, també, l'aspecte d'un país que és essencialment un país bonic, un país bell. Tenim una Catalunya desendreçada que creix sense mesura, sense planificació i sense estratègia.

El consens, aquí, haurà de ser l'eix bàsic del nostre programa. És l'eix bàsic del programa que els estic començant a desgranar i que en el seu moment aniré explicant amb més detall. El consens l'hem aplicat a Barcelona i els resultats han estat molt bons. En alguns

Proposo el consens, el diàleg i la participació com a motors del canvi que el país pot fer.

casos podríem dir, fins i tot, espectaculars. Doncs bé, els resultats seran igualment brillants a Catalunya. Perquè tenim uns avantatges singulars que provenen de la nostra dimensió com a país, i de la nostra relació amb la resta d'Espanya, amb Europa, amb el Mediterrani i amb Amèrica llatina. Proposo, per tant, el consens, el diàleg i la participació com a motors del canvi que el país pot fer. I com a garantia de la meva asseveració que el canvi portarà noves oportunitats per a tothom.

Més recursos i competències pels ajuntaments

Noves oportunitats per a Catalunya, per a les empreses, per a les escoles, per a les dones i el seu rol social, per als municipis i per al territori. Els ajuntaments hauran de disposar de més recursos, de més competències i de més possibilitats. Ja m'han sentit explicar, més d'un cop, que penso que un 6% del conjunt de la despesa pública que es fa a tot Catalunya i per totes les administracions -no el 6 % del que gasta la Generalitat, sinó el 6% del que gasta tothom, tots els governs, tots els subsectors públics a Catalunya- s'ha de poder passar de la Generalitat als ajuntaments. I estan estu-

diats quins són els serveis que es poden traspassar: l'educació, l'habitatge en una bona part i les polítiques actives d'ocupació.

Campanya electoral neta i de continguts

Permetiu-me ara una breu referència als mitjans de comunicació. Molt breu. Assistim, a tota Espanya, com a Catalunya, a una privatització esbiaixada de patrimoni públic i de xarxes de comunicació i d'informació. Això s'ha d'acabar.

L'objectiu és aconseguir la màxima normalitat; donar per acabada l'actual situació extraordinària. Escapar de les excepcionalitats i acostar-nos a la normalitat com a país. Per això penso en un govern que governi, en una oposició que faci oposició, de manera contundent, però sense estridències. Perquè tampoc no hem sabut -i això potser sigui una mica culpa de tots, com a país- trobar el to i el nivell europeus.

M'atreveixo a demanar-los que juguin un paper en aquest projecte. I els demano, per exemple, que m'ajudin a centrar el debat en les autèntiques qüestions i no en les falses qüestions. Vostès tenen molta capacitat de

El canvi portarà noves oportunitats per a tothom.

El meu objectiu no és una Generalitat socialista ni m'agrada l'actual Generalitat convergent. El país reclama la Generalitat de Catalunya, la de tots els ciutadans de Catalunya.

Tindrem un govern de tots els catalans que impulsi un país més obert, més amistós

crear opinió, molta. Posin-la al servei del país, al servei de l'interès del país. És a dir, a favor d'una campanya electoral neta, interessant, no visceral. Una campanya que porti a un debat de continguts. Tot això que és habitual, i que ja ho coneixem, ha de canviar. Els asseguro que per la meua banda, així ho faré. I els garanteixo que el canvi no serà pensat a favor de cap partit: serà pensat des d'unes posicions partidàries, ben amples, per cert. Però no serà pensat a favor d'aquest partit ni a favor de cap sectarisme alternatiu.

Ja ho he dit en altres ocasions i els ho vull repetir avui: el meu objectiu no és una Generalitat socialista, i no m'agrada l'actual Generalitat convergent. Allò que el país reclama és la Generalitat de Catalunya. La Generalitat de tots els ciutadans de Catalunya, un govern de tots els catalans que impulsi un país més obert, més amistós, més franc, per encetar una etapa fecunda d'inversió estratègica que asseguri les noves oportunitats que Catalunya mereix i pot aconseguir.

Tinc molta confiança i estic convençut que el canvi es produirà. Els garanteixo que compto amb tothom, amb tothom, per tirar endavant els projectes que volem posar en marxa; m'hagin votat o no m'hagin votat el dia que toqui votar.

Deu principis de l'acció del nou govern

Permetin-me, per acabar, que sotmeti a la seva consideració deu proposicions que volen resumir les idees bàsiques que he tingut l'oportunitat de començar a explicar. Són deu proposicions que aspiren a configurar unes grans línies de força de la futura acció de govern.

1.- El consens com a base de l'acció política

És un concepte central i de màxima rellevància. La nova política de govern es basarà en la cohesió, el consens, el diàleg i la participació del màxim nombre de ciutadans, institucions, empreses i administracions.

2.- Els territoris de Catalunya tenen prioritats estratègiques pròpies i diverses

Catalunya és un país divers que no pot ser observat amb una visió estrictament unitària. Els territoris de Catalunya tenen unes vocacions i unes possibilitats estratègiques prioritàries que són diferents. Les accions del Govern han de tenir en compte aquesta realitat, en tots els terrenys.

Encetarem una etapa d'inversió estratègica que asseguri les noves oportunitats que Catalunya mereix i pot aconseguir.

Compto amb tothom per tirar endavant els projectes que volem posar en marxa.

La nova política de govern es basarà en la cohesió, el consens i el diàleg.

3.- Anar de la cultura de la identitat a la cultura del projecte

El projecte és l'expressió d'una decisió complexa, d'una suma de decisions. El projecte pot tenir una gran rellevància com a mobilitzador de les energies ciutadanes. Els projectes grans i ben entesos creen sinèrgies entre els actors socials. I és d'aquí que es deriva l'autèntica identitat; d'haver fet junts aquests projectes.

Catalunya ha de recuperar la cultura dels projectes, que és una cultura dinàmica, participativa i mobilitzadora; es refereix als homes i a les dones, a les empreses, a tota una diversitat d'actors que hi poden prendre part.

En conseqüència, Catalunya hauria de matissar la centralitat de la cultura de la identitat, que implica acceptació, més que no pas participació. És més passiva.

4.- Un lideratge públic potent

El lideratge públic és fonamental per dinamitzar polítiques basades en el consens. El lideratge públic significa impuls i pot ser decisiu com a garantia de qualitat, de sostenibilitat i de viabilitat a mig termini.

El lideratge públic no ha de suposar intervencionisme ni intromissió. Em deia l'altre dia un representant de l'empresariat: "Hi ha massa intromissions". Crec que tenia raó. La participació, la integració dels sectors públic i privat és la millor garantia dels efectes multiplicadors que qualsevol política pública pretén.

5.- La importància de les opcions estratègiques

Catalunya ha d'ordenar les seves actuacions públiques i privades a partir d'unes grans opcions estratègiques. Ho resumeixo aquí, com a punt de partida d'una reflexió que el país haurà de fer conjuntament durant els mesos que vindran, si el debat és seriós.

Primer: l'autèntica reforma educativa. Segon: la devolució de responsabilitats i recursos al territori i a la societat. Tercer: no perdre cap oportunitat de futur en el camp tecnològic i en el de la innovació. Massa que n'hem perdut. Ara no faré la llista. Casar l'empresa amb l'escola, la formació professional i la universitat.

I finalment, *last but not least*, la logística de les grans inversions infraestructurals apun-

El lideratge públic no ha de suposar intervencionisme ni intromissió.

tant al cor d'Europa, al Mediterrani i a l'Amèrica Llatina.

El plantejament estratègic suposa concentració de recursos i una magnificació dels impactes. És el contrari de les polítiques estrictament tàctiques, del curt termini i de les decisions aïllades.

6.- Més inversió, menys despesa

Menys despesa corrent. La nova administració farà un esforç contundent. Nosaltres tenim moltes despeses generals, a Catalunya. I no pensin que, a vegades, no li trobo una causa a tot això. Un altre dia en parlarem. Però tenim massa despeses generals si ens comparem amb la resta de comunitats. Ho dic perquè els empresaris amb els que m'he trobat, sobretot els que són a prop de les fronteres de l'Aragó o de València, miren a l'altra banda i veuen el que veuen. Veuen serveis que, finalment, tenen més despesa específica per a objectius; i per alguna cosa ha de ser, perquè els números no sortirien si no hi hagués aquí molta més despesa general. En tenim més que la d'un petit estat. Repeteixo que això no és tant una crítica com una descripció. Ho hem de saber i ho hem de corregir.

La nova administració farà un esforç, en aquest sentit, contundent, des del primer moment, per frenar l'increment de la despesa corrent. Ho hem fet en els ajuntaments i ara ho farem a la Generalitat. És possible. En tenim l'experiència. Demostrarem que en el nostre món d'avui els bons projectes obtenen, a més a més, el finançament necessari.

7.- Polítiques integrades

El nou Govern, d'acord amb la visió estratègica que proposo, farà un esforç de definició de polítiques integrades. Veig venir una Catalunya amb territoris homogenis per a l'educació, la salut, les comunicacions locals i comarcals, l'ocupació, l'habitatge i fins i tot la seguretat. Amb aquests instruments a la mà, la Generalitat i els poder locals, juntament amb les empreses i la contribució d'altres sectors socials, fins i tot de les ONG, podran resoldre, cada dia millor, els problemes de qualitat de la vida quotidiana, que afecten, sobretot, joves i persones grans, les zones amb perill d'abandonament i els barris metropolitans més degradats. Amb tots aquests instruments a la mà; en el territori i en un territori dividit racionalment.

La nova administració farà un esforç contundent per frenar l'increment de la despesa corrent.

Demostrarem que en el món d'avui els bons projectes obtenen el finançament necessari.

8.- Desenvolupament de les infraestructures

És evident que les infraestructures del país, ho he dit, necessiten un impuls potent, focalitzat i llegible. Un impuls que permeti coordinar i aplegar les contribucions de totes les administracions i del sector privat. S'ha de fonamentar, per tant, en la nova cultura del projecte i s'ha d'aprofitar la considerable experiència que tot Catalunya va poder viure en el període immediatament anterior als Jocs Olímpics de 1992.

9.- Un govern de qualitat

L'alternativa que proposo vol tornar la màxima rellevància al concepte de qualitat de govern. Catalunya es mereix un govern de qualitat. Quasi diria que l'ha tingut històricament. Poc govern hem tingut, però quan n'hem tingut, era de gran qualitat: sigui amb la Mancomunitat, sigui amb la Generalitat Republicana, que va acabar dramàticament, però tenia un sistema educatiu d'enorme qualitat.

Catalunya es mereix aquest govern de qualitat, ben estructurat i coordinat, format per personalitats d'altíssima preparació

política i tècnica, un govern del qual es puguin sentir orgullosos els ciutadans de Catalunya. En aquest marc, em proposo de promoure la màxima projecció per al debat pressupostari i per al control de qualitat: què gastem, com gastem, on gastem, per què gastem, quins indicadors de qualitat tenim, quines cartes de serveis, com es diu tècnicament, i quines garanties es donen als ciutadans.

El govern, els governs, ens haurem d'acostumar a pensar (també els governs locals), que hem de ser avaluables. I no solament cada quatre anys.

10.- Tres opcions immediates i dues fites

L'esperit de les proposicions anteriors el centrarem en tres grans prioritats i dos objectius político-socials de gran abast.

Les tres prioritats són: educació, educació i educació. Aquesta és la primera de les tres, però tres vegades educació.

Atenció al territori i als eixos vertebradors, al triangle empresa-municipi-escola en cada territori.

S'ha d'aprofitar la considerable experiència que tot Catalunya va viure amb els Jocs Olímpics de 1992.

**Educació,
educació i
educació.
Aquesta és la
primera de les
tres prioritats.**

I promoció de les noves activitats econòmiques. Massa que n'hem perdut.

I les dues fites de gran abast són: la prioritat de l'acompanyament del procés d'entrada de la dona en l'economia productiva i el federalisme. N'he parlat molt darrerament i considero que vostès estan informats. Ocasions hi haurà de parlar-ne amb més detall. Però no voldria que tot es centrés aquí, justament aquesta nit, ni tampoc en el conjunt de la campanya. Hi ha solucions millors que les que s'estan dient. Hi ha debats sobre temes més interessants que els temes de greuge fiscal i polític que s'estan començant a aixecar. Dedicarem a això una altra sessió.

La prioritat a l'acompanyament del procés d'entrada de la dona en l'economia productiva és de llarg abast; no és només de quatre anys, però s'ha de començar.

El canvi de les condicions de vida de les dones, per a la seva entrada massiva en l'economia productiva pot facilitar l'equilibri del sistema de benestar social.

El sistema de benestar social en què estem no és sostenible. I una de les vies més importants per a què ho sigui decisiva aquí a Catalunya, a tot Espanya i a Europa, és jus-

tament aquesta participació més gran de les dones, no només en el mercat del treball, sinó també en el mercat empresarial.

I el federalisme és la gran oferta política de Catalunya a Espanya. Crec que Catalunya no ha de demanar per a ella. Catalunya no té una solució per a ella sola, com a excepció de la solució general d'Espanya. Pot ser que hi hagi altres autonomies que sí... Per la seva història, per la seva mida. Però Catalunya, no. Catalunya és massa gran, massa important, massa decisiva. Catalunya no se salvarà si ella no salva a Espanya, si em permeteu la redundància i la pretensió de l'expressió.

Hem de trobar una solució per a Espanya que sigui la solució de Catalunya. I fora d'això, no tenim solució. Convertir Catalunya en un altre cas excepcional, reivindicar drets forals, buscar unes arrels històriques en aquest terreny que no tenim, que no hem tingut mai i que no tenim per què tenir, a més, perquè el que volem són resultats iguals i no procediments estranys, no funciona. No solucionaria res, ni a nosaltres ni a Espanya. Però, tampoc a nosaltres, que quedi clar. Però ja ens hi aturarem el dia que parlarem de federalisme.

**Hem de trobar
una solució per
a Espanya que
sigui la solució
de Catalunya a
Espanya.**

Vot per la transparència

Per avui, moltes gràcies per la seva atenció. Gràcies per ser aquí. Per haver volgut venir a escoltar i per haver contribuït amb la seva presència al finançament, ni que sigui modest, d'una candidatura que pretén el millor per a Catalunya i el millor per als catalans. No entenc que la seva presència sigui una altra cosa que un vot a favor de la transparència. I és molt. És moltíssim... Moltes gràcies.